

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

1.6.2024

Τοῦ

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν

κ.κ. Χρυσοστόμου.

Καλωσόρισες στό χωριό σου, Ἡρώα Γεώργιε Μαρτζάκλῃ. Χριστός Ἀνέστη Σταυραητέ τῆς Κύπρου καί τῆς Ἑλλάδος.

Μέ δάκρυα στά μάτια καί συγκίνηση βαθειά σέ ὑποδεχόμεθα σήμερα, μετά ἀπό 50 χρόνια, ἡρωϊκῆς ἀπουσίας, στόν ἀγαπημένο σου γενέθλιο τόπο, ἀθάνατε ἦρωα τῆς δοξασμένης Ἑλληνικοτάτης Κύπρου μας, Γεώργιε Μαρτζάκλῃ.

Σέ ὑποδεχόμεθα στό Μάνεσι, ἀπ' ὅπου φέρελπις νέος, πρὶν 50 χρόνια, σέ ἡλικία 22 χρονῶν, γεμᾶτος σφρίγος καί δύναμη ψυχῆς ἀκαταμάχητη, ἔχοντας ὡς ἐφόδια, τῶν εὐσεβῶν γονέων σου τίς εὐχές καί τήν φλόγα τῆς ἀγάπης γιά τήν πατρίδα, πέταξες μέ τά φτερά τῆς νιότης, στή γῆ τῶν ἡρώων καί μαρτύρων, τοῦ Ἐθνομάρτυρος Ἀρχιεπισκόπου Κυπριανοῦ, τοῦ σταυραητοῦ τοῦ Μαχαιρᾶ Γρηγόρη Αὐξεντίου, τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίδη καί τόσων ἄλλων πού σέ περίμεναν ἐλεύθεροι στά φυλακισμένα μνήματα, γιά νά φωνάξετε μαζί, μαζί μέ ὅλο τόν Ἑλληνισμό ὅπου γῆς.

Ἡ Ρωμηοσύνη ἐν φυλή συνότζιαιρη τοῦ κόσμου.

Κανένas ἐν ἐβρέθηκεν γιά νά τὴν ιξηλείψει.

Κανένas, γιατί σσιέπει τὴν που τὰ΄ψη ο Θεός μου.

Ἡ Ρωμηοσύνη ἐννα χαθεί, ὄντας ο κόσμος λείψει.

Γιά νά πάρῃς ἕναν ἀνήφορο μαζί μέ τό Βαγορῇ τῆς Κύπρου καί στόν οὐρανό πετώντας νά τραγουδᾷς.

Θα πάρω μιαν ἀνηφοριά,
θα πάρω μονοπάτια,
να βρῶ τα σκαλοπάτια
που πάν' στη λευτεριά.

Θ' αφήσω ἀδέλφια, συγγενεῖς,
τὴ μάνα, τὸν πατέρα,
μεσ στα λαγκάδια πέρα
καὶ στὶς βουνοπλαγιές.

Ψάχνοντας για την λευτεριά
θα 'χω παρέα μόνη
κατάλευκο το χιόνι,
βουνά και ρεματιές.

Τώρα κι αν είναι χειμωνιά,
θα 'ρθει το καλοκαίρι,
τη λευτεριά να φέρει
σε πόλεις και χωριά.

Έκεί γενναία μαχόμενος, έχοντας την δύναμη τών αετών Έλληνόψυχων
προγόνων σου, πού στά κακοτράχαλα βουνά της Τριταίας στήν Άχαία,
άγωνίστηκαν, μέχρι τελευταίας ρανίδος του αίματός τους για την πίστη την
άγια και της πατρίδος την έλευθερία και 22 χρονών παλληκάρι, έπεφτες από
τό βόλι τών βαρβάρων Τούρκων εισβολέων, πού καταπατώντας κάθε έννοια
δικαίου και μέ τίς πλάτες τών μεγάλων της γής, πάτησαν τά άγια χώματα, της
άγιασμένης Κύπρου μας, πού όπου κι' αν άκουμπήσης μυρίζει Ελλάδα και
άχνίζουν τά αίματα, όλων όσοι στό πέραςμα του χρόνου την άγάπησαν και
θυσιάστηκαν γι' αυτήν.

Τά γενναία στήθη σου, όμοια μέ τά άπαρτα της Ρωμηοσύνης κάστρα,
στάθηκαν ανάχωμα και έτσι στέκονται μέχρι σήμερα, στίς όρέξεις τών
προκλητικών γειτόνων μας, οί όποιοι διαχρονικά εφαρμόζουν την ίδια τακτική,
κάτω από τή μύτη ή καλύτερα, υπό την άνοχή τών ξένων.

Έφυγες 22 έτών και σ' αυτή την ηλικία σταμάτησε για σένα ό χρόνος.
Έμεινες πάντα νέος, αετός ύψιπέτης, πού φτερουγίζει έλεύθερος, πάνω από
τήν όμορφη γή της Κύπρου, υπερασπιζόμενος τά ιερά και τά όσια του Γένους
μαζί μέ τούς άλλους σταυραετούς της λευτεριάς.

Έπέστρεψες στο Μάνεσι, μετά από 50 χρόνια και πάλι 22χρονος νέος,
εύθυτηνης, άγωνιστικός, άκμαίος, μέ πνευματικές περγαμηνές μέ προτάσεις ή
θά έλεγα και μέ διαμαρτυρίες για την συνεχιζόμενη κατάφορη και
πρωτόγνωρη άδικία εις βάρος της Κύπρου.

Πώς είναι δυνατόν νά μιλάμε για κατεχόμενα και νά έθελοτυφλούμε μπροστά
στήν γνωστή άπαράδεκτη διαχρονικά τακτική εκ μέρους της Τουρκίας;

Διαμαρτύρεσαι για την άνοχή τών ξένων και τά λάθη και τίς παραλείψεις τών
δικών μας.

Έκεί άφησες τό αίμα σου μαγιά ιερή για την συνέχιση τών άγώνων, για την
άπελευθέρωση τών κατεχομένων έδαφών και την παύση της κατάφορης
άδικίας ενός τόπου, από τά βάθη τών αιώνων Έλληνικού και ενός Λαού, στίς
φλέβες του όποιου ρέει αίμα καθάριο έλληνικό.

Έδω ήλθες μέ τά όστά σου για νά θυμίζης στους Έλληνες ότι έπεςες στίς
επάλξεις του χρέους, ως φύλακας άκρίτας τών έσχατιών της πατρίδος μας,
γενόμενος θυμίαμα στο φοβερό τρισάγιο για την πίστη και τό γένος.

Ὁ τάφος σου τῆς λευτεριᾶς προσκυνητάρη.

Οἱ αἰμίνηστοι γονεῖς σου, περήφανοι καί ἡσυχοὶ πλέον ἔχοντας καί σωματικά,
κοντά στό δικό τους μνήμα τοῦ ἥρωα παιδιοῦ τους τά ἱερά κόκκαλα, θά
ἀγάλλωνται στόν οὐρανό καί στή γῆ θά μακαρίζωνται.

Τά ἀδέλφια σου, ὅσα στόν οὐρανό καί οἱ δύο ἀδελφές σου πού ζοῦν ἀκόμα σ'
αὐτόν τόν κόσμο, τά ἀνήψια σου καί ὅλοι ὅσοι σέ γνώρισαν, θά καυχῶνται γιά
τήν ἡρωική σου θυσία καί τόν πατριωτισμό σου.

«Μέ βῆμα πρωινό στή χλόη τῆς Πατρίδος σου πού μεγαλώνει,

Ἀνεβαίνεις ὁλόλαμπρος

Γέρνουν κατά σένα τά δέντρα τῆς Τριταίας

Μέ τίς φωληές τῶν ἀηδονιῶν ἐπάνω στά κλαδιά τους

Μέ τά ὁμορφα φύλλα τους βουτηγμένα στίς χρυσακτίδες τοῦ ἡλίου,

Ἀνεβαίνεις μοναχός κι ὁλόλαμπρος

Τόσο λουσμένος μέσ στό φῶς, πού φαίνεται ἡ καρδιά σου.

Τώρα χτυπάει πιό γρήγορα τ' ὄνειρο μεσ' στό αἷμα

Τοῦ κόσμου ἡ πιό σωστή στιγμή σημαίνει:

Ἐλευθερία

Γιά σένα, Γιώργη, δακρύζει ὁ ἥλιος ἀπό χαρά,

Πουλιά σέ χαιρετοῦν, σοῦ φαίνονται ἀδέλφια

Ἀνθρωποὶ σοῦ φωνάζουν καί σύ τούς λές

"Πουλιά καλά πουλιά μου, ἐδῶ τελειώνει ὁ θάνατος

Ἀνθρωποὶ, συντοπίτες μου, ἐδῶ ἡ ζωὴ ἀρχίζει"

Ἀγιάζι οὐράνιας ὁμορφιᾶς γυαλίζει στά μαλλιά σου».

Καί μεῖς ὅλοι θά σέ χαιρετᾶμε καί θά σέ μακαρίζουμε, ἀτενίζοντας τήν
Ἑλληνική Σημαία νά κυματίζει πάνω ἀπό τή μνήμα σου, ὅπου ἀθάνατη θά
παραμένῃ ἡ γραφή:

Γεώργιος Μαρτζάκης

ἐτῶν 22

ἀπό τό Μάνεσι Τριταίας, Πατρῶν.

Ἦπεσε ἥρωικά μαχόμενος στήν Κύπρο, στίς 16 Αὐγούστου 1974.

Καί στίχους ποιητικούς θά ἐπαναλαμβάνωμε:

Ἄητέ-ἀητέ καί παλληκάρι,

Τ'ἄστρι μιά νυχτιά θά βγῇ

Θά βρῇ ἡ νύχτα τό φεγγάρι

Θ' ἀστράψει ὁ ἥλιος τήν αὐγή

ἀητέ, ἀητέ καί παλληκάρι.

Ἀκοῦς, ἀκοῦς, Γιώργη Μαρτζάκῃ, χτυποῦν καμπάνες στό χωριό σου.
Σήμερα, σήμερα, τό Πάσχα τοῦ Θεοῦ, Γιώργη, Χριστός Ἀνέστη!